

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ὑπ' ἀριθ. 2/2017

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 16ῃ Μαρτίου 2017

Πρὸς
τὸ πλήρωμα τῶν πιστῶν
τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Θέμα: «Ἑβδομάδα Ἱερατικῶν Κλήσεων»

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί.

Ἡ Γ' Ἑβδομάδα τῶν Μισοτειῶν, μὲ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχει καθιερωθεῖ ὡς «Ἑβδομάδα Ἱερατικῶν Κλήσεων». Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Ἰωαννίνων, ἐκτιμώντας τὸν ὑψηλὸ σκοπὸ αὐτῆς τῆς καθιέρωσης, ἀποστέλλει τὸ παρὸν πρὸς ὅλους σας, ὡς μία συμβολὴ στὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν ψυχῶν τῶν νέων μας, προκειμένου οἱ κλήσεις τοῦ Θεοῦ νὰ βροῦν γῆ ἀγαθῆ, καὶ νὰ καρποφορήσουν τοὺς αὐριανούς καλοὺς καὶ ἀγίους ἱερεῖς μας.

Κλήσις εἶναι ἡ πρόσκλησις ποὺ ἀπευθύνει ὁ Θεὸς σ' ἐκείνους ποὺ διάλεξε ἀπὸ καταβολῆς κόσμου καὶ ποὺ προορίζει γιὰ ἓνα ἰδιαίτερο ἔργο στὴν Ἐκκλησία: τὸ ἔργο τῆς ἐπιμέλειας ψυχῶν «αἵματι Χριστοῦ ἐξηγορασμένων». «Οὓς προέγνω καὶ προώρισε..., οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε...», γράφει ὁ Ἀπόστολος (Ρωμ. 8, 29-30).

Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι ἐκλογή καὶ κλήσις γιὰ μιὰ εἰδικὴ ἀποστολή· δὲν εἶναι ἀνθρώπινη ἀπόφασις καὶ ἐπιλογή· «οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε», εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητὲς του, «ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς καὶ ἔθηκα ὑμᾶς» (Ἰωάν. 15,16). Ὁ ἄνθρωπος ὅσο κι ἂν ἔχει καλὴ προαίρεση – καὶ χρειάζεται βέβαια νὰ ἔχει – καὶ ὅσο κι ἂν διαπνέεται ἀπὸ ζῆλο ἱερατικὸ, δὲν προσέρχεται μόνος του· ἀναμένει τὴν κλήσις τοῦ Θεοῦ: «οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ...» (Ἑβρ. 5, 4). Καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει ποιὸς ἐκλέγει καὶ καλεῖ· «Οἶδα τίνας ἐξελεξάμην», λέγει (Ἰωάν. 13,18). Πρέπει νὰ πεῖ, λοιπόν, πρῶτο ὁ Θεὸς τὸ «ἀκολούθει μοι», κι ἔπειτα ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπαντήσῃ ταπεινὰ μὲ τὸ «ἰδοὺ ἐγώ, ἀπόστειλόν με» (Ἠσ. 6, 8).

Βεβαίως, μεταξὺ αὐτῶν ποὺ ἔχει καλέσει ὁ Θεός, περιλαμβάνεται καὶ ὁ Ἰούδας, κι ἄλλοι ἀκόμα, ὅμοιοι μὲ αὐτόν. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ ζήτημα δὲν εἶναι δικό μας νὰ τὸ ἐξηγήσουμε. Ἡ ἐκλογή καὶ ἡ κλήσις εἶναι ἓνα μυστήριον ἀπόρρητον, κρυμμένο στὴν πρόγνωσις τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ἀνεξιχνίαστη βουλή του. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶναι στὸ χέρι τοῦ

καθενός που έλαβε την κλήση, να εύρεθει πιστός και τίμιος οικονόμος του καλούντος Θεού ή, αλίμονο, να ραθυμίσει και να γίνει προδότης του.

Εμείς, αναλογιζόμενοι το ύψος του αξιώματος της ιερωσύνης και την τιμή, με την οποία αξιώνει ο Θεός τους ιερείς, λέμε στους νέους μας που πιστεύουν στο Θεό και αγαπούν την Εκκλησία του, καθώς και στους γονείς τους και σε όλους, ότι η ιερωσύνη δεν είναι βεβαίως, με όρους κοσμικούς, μια επιτυχία στη ζωή... Δόξα του ιερέως είναι η δόξα του σταυρωθέντος Ίησου Χριστού. Ο Χριστός «έδοξάσθη» εν τῷ σταυρῷ. Και ο ιερέας δοξάζεται, όταν προσφέρει ταπεινά τον έαυτό του «θυσίαν ζῶσαν, άγιαν, εύάρεστον τῷ Θεῷ...» (Ρωμ. 12,1). Υπάρχουν, άδελφοί, στη ζωή άξιες έξόχως ύψηλότερες από μια πετυχημένη καριέρα, μια κοινωνική προβολή ή μια οικονομική επιφάνεια.

Ευλογιμένα τά παιδιά που κλείουν τ' άφτιά τους στις σειρήνες του κόσμου τούτου και προκόβουν στην πνευματική ζωή. Ευλογημένοι και οι γονείς, που μαθαίνουν στα παιδιά τους «έξ άπαλῶν δούχων» ν' αγαπούν το Θεό και την Εκκλησία, και με τον τρόπο αυτό προετοιμάζουν την καλή και άγαθή γῆ, που θά καρποφορήσει «άυτομάτη» τους καλούς κληρικούς, που όλοι θέλουμε και ζητούμε.

Με άκλόνητη την πίστη, ότι ο Θεός αγαπά το λαό του – την Εκκλησία του – και με βέβαιη την έλπίδα, ότι πάντοτε υπάρχει το εύσεβές «λεῖμμα», που θά διακονήσει εύλαβῶς το υπόργημα της ιερωσύνης,

διατελοῦμε
μετά της έν Χριστῷ άγάπης
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ευλογία και Έντολή Αύτου

Ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος

Πρωτ. Λάμπρος ΧΥ Τσιάρας